

Ma wõtan kammii ühes, seda teeme wõsu wabel enne platsi peale astumist, muidu läheb ehk pea sassi tee peal, senna saab ju kaks wersta.

Mõlemad noored tüdrukud jookswad piima kambri.

Agas teil on kema kambri piimade tarwis, külm ja pubas, misel isa seda teki? üt'es Salme.

Minewal aastal, meil oli enne wäga waene piima hoidmise koht, ei saand koort ega head wõid, aga nüüd on asi teine, siin on ka weikene wõimaeksu, isa tõi Tartust. sellega om üks kaks kolm soor koos ma näitaks sulle kobe, aga mo kõht on üdna tübi, kas tahad apud wõi röötska piima?

Kumba tahes, siin on mõlemid, mina walan neid kofku siis maitseb hästi hea, kas lala ka tahad? Isa tõi isja aegu Peipsi rääbist, aga mis ma weel küstu, jät wõtta siin on kõik kae pärast — kogu piim ka, aga ma annan sulle weel midagi, — waata siin on met ka, isa wõttis eila ühe puu pealt, sõõ nüüd, ega sa nõnda pea jälle sija tule.

Teil on kõiki wäga palju, teie käs käib hästi, meie wiriseme, kui tuli toores puus, ei ole meil piimagi ni palju kui tarwitame.

Tänu Jumalale, meie käs käib nüüd wäga hästi, aga ma mäletan, kus meil weel woised päiwad oliwad, isa ostis selle koha, raba oli otias, lehmi ei olnud enam kui kaks, maad oliwad wõsu all, ob meie oleme waewa küllalt näinud ja nüüdki on weel wõlga linnas, aga iga aasta on ta paranenut ja iseäranis tänawu olen ma otse kui oma kodu.

Kahju et ja Meeta ükskord jälle selle koha Jumalaga pead jätma.

Kuida nii, mina siit enam ära ei läbe.

Agas kui küla pois järele tuleb, mis ja siis teed?

Küla poisi saadan krantsi abil due wärwast wälja, mina omast kuniingriigist ei läbe, mis ja arwad Salme, minut on mesipuu, lillepeenar, tänawu liuu maas, olen omale ilusad sufad, kuus paari kudunut, kema teki, mull on kambriis ilus wärwitud woodi, kema laud ja lap, kessel on siin wallas niisugune kambrikene ja ma olen prii inimene, prii maa peal, kas vean mõnele minema teupäwi tegema,

ei Salme, kui mu isa ka piitsaga mind wälja ajaks, ära ei läbe mina siit. — Sõõ nüüd Salmekene, mina lobisen palju.

Agas kui sa ometigi siit ära läbed, mis siis?

Salme mull tuleb hea nõu, sina pead ka sija tulema, see on kui Kristus Namen, kui ma omad juukse pletid ka kaotan. sija ma sind toon ja siis elame hästi.

Wõtte et minul ka wanemad kodus on ja sinu wanemad weel selle üle kõige enam ütlewad, kes mojasse tuleb, ehk siit ära läheb.

Pole wiga Salme, lööme kihla ma toon sind sija — kus mo silmad ennemalt oliwad — — jah nõnda — nõnda — ja nõnda — pane nüüd enam met leiwa peale, ega sa nõnda pea jälle teda saa.

Mina sõõn esimest korda omas elus met, aga maitseb hea.

Sinu isa on esimene pudru pea, ostku omale linnu pun ja las' nad tööd teewad, see on üdna häbi, kui mina perenaeseks saan, siis peab mull iga päew wõid ja met olema, ehk muidu kisan oma mehe habeme karwad wälja.

Sa oled otse jamps Meeta, praegu tahisid igaweste kodu jääda ja nüüd kitud jubba habeme karwu, ma ei saa sinust aru.

Meeta jäi sügawa mõttesse, — kui uni langes ta peale, siis kargas ta ülesse, musutas Salmekene otsaesise peale ja ütles: Mehed on otse rahu rikujad, neid ei oleks maa peale sugugi woja — aga sõõme ja joome, oleme röömjad, sind ma toon häda orust ära, Salme ma armastan sind.

Ja mina ka sind, aga ma ei saa sinust aru. Tänan nüüd sõõgi eest aga maitsis wäga hea — jumalaga ma pean minema.

Tulewal pühäl olen ma üksinda kodu, tule siis jälle meile, ma näitan sulle oma riide kirstu, wii emale palju terwisid.

II.

Kirikku rahwas tuli kodu, isa ema ja nende poeg Enno. Meeta oli kõigiga walmis, tõi sõõgi lauale ja pere astus